

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 405/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Súkeníkom, advokátska kancelária, Stred 60/55, Považská Bystrica, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 37/2016 z 31. mája 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 S 159/2015 z 8. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 3. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 37/2016 z 31. mája 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 S 159/2015 z 8. marca 2016.

2. Sťažovateľ v podanej sťažnosti uvádza, že rozhodnutím mesta Žilina, stavebného úradu, č. 21871/2013-18161/2015-OS-DRA z 21. apríla 2015 (ďalej aj „rozhodnutie mesta Žilina“) bolo sťažovateľovi nariadené odstránenie stavby, a to rekreačného objektu pri vodnom diele v katastrálnom území Mojšova Lúčka. Proti rozhodnutiu mesta Žilina podal sťažovateľ odvolanie, v rámci ktorého poukazoval na nezákonnosť daného rozhodnutia. Následne bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-ZA- OVBP2-2015/020418-2/KRA zo 16. júla 2015 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“), ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie mesta Žilina, stavebného úradu, č. 21870/2013-18161/2015-OS-DRA z 21. apríla 2015.

Sťažovateľ považoval rozhodnutie okresného úradu Žilina za nezákonné, preto podal na Krajskom súde v Žiline žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia okresného úradu, ako aj postupu správneho orgánu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 20 S 159/2015 z 8. marca 2016 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 27/2016 z 31. mája 2018, ktorým najvyšší súd potvrdil namietaný rozsudok krajského súdu. Sťažovateľ uviedol, že namietaný rozsudok najvyššieho súdu mu bol doručený 10. júla 2018.

3. Sťažovateľ uvádza, že na základe nájomnej zmluvy z 19. mája 2014, ktorú uzatvoril s prenajímateľom Urbárska obec Žilina, si prenajal pozemok v katastrálnom území Mojšova Lúčka. Účelom nájmu bolo osadenie dočasnej stavby, rekreačného objektu na pozemku pre uskladnenie rybárskych potrieb a na rekreáciu. Objekt pritom osadil na pozemok ešte v roku 2010 jeho predchádzajúci vlastníik. Pred osadením objektu právny

predchodca sťažovateľa z dôvodu právnej istoty ohlásil mestu Žilina osadenie objektu na pozemku. Právny predchodca sťažovateľa a následne aj sťažovateľ takmer tri roky objekt nerušene užívali.

Následne bol sťažovateľ zo strany mesta Žilina ako stavebného úradu vyzvaný na predloženie písomnej žiadosti o dodatočné povolenie stavby, pretože mesto Žilina považovalo objekt za stavbu v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“). Sťažovateľ preto podal žiadosť o dodatočné povolenie stavby objektu. V rámci konania o dodatočné povolenie stavby vyzvalo mesto Žilina sťažovateľa, aby predložil viaceré doklady, čo sťažovateľ vykonal a predložil projektovú dokumentáciu a stanoviská dotknutých orgánov. Sťažovateľ doklad o tom, že stavba objektu nie je v rozpore s verejným záujmom, doložiť nemohol, avšak zaslal mestu Žilina svoje vyjadrenie. Podľa sťažovateľa objekt nie je stavbou v zmysle stavebného zákona, a pokiaľ by ňou aj bol, je v súlade s územným plánom mesta Žilina, keďže ide o objekt drobnej architektúry, ktorý slúži na rekreačné účely a športový rybolov.

4. Sťažovateľ namieta, že správne orgány, ako aj súdy nesprávne posúdili charakter objektu, keď ho považovali za stavbu v zmysle § 43 stavebného zákona, a *«... považuje právnu argumentáciu Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k charakteru Objektu za nesprávnu. Už v prvom vyjadrení, ktoré predložil administratívne orgánu uviedol dostatok argumentov, ktoré preukazujú, že Objekt nie je pevným základom spojený so zemou. Pokiaľ aj správne orgány a všeobecné súdy tvrdili, že jeho umiestnenie na Pozemok si malo vyžiadať úpravu terénu v malej časti, tak im predložil dôkazy, ktoré jasne vyvrátili, že by došlo k terénnym úpravám na ňom z dôvodu umiestnenia Objektu. Pokiaľ Najvyšší súd SR uvádza, že bez úpravy by Sťažovateľ nemohol na Pozemok Objekt umiestniť, a teda i v prípade jeho minulej úpravy sa pri Objekte jedná o stavbu v zmysle ustanovenia § 43 SZ, tak takýto výklad nemá podľa názoru Sťažovateľa oporu v danom ustanovení. „Ako totiž vyplýva z citovaného ustanovenia § 43 SZ, tak: „Stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu.*

Podľa názoru Sťažovateľa z citovaného ustanovenia vyplýva, že definícia pojmu stavba môže byť pri alternatívne týkajúcej sa úpravy pozemku naplnená výlučne v tom prípade, ak si osadenie predmetnej stavby priamo vyžaduje úpravu podkladu. Podľa názoru Sťažovateľa potreba úpravy pozemku musí byť priamo vyvolaná tou konkrétnou skutočnosťou, že na nej má dôjsť k umiestneniu stavby. Bez toho, aby existovala predmetná príčinná súvislosť, nemôže dôjsť k naplneniu hmotnoprávných podmienok pojmu stavba. Sťažovateľ sa domnieva, že k naplneniu predmetnej legálnej definícii nemôže dôjsť v tom prípade, ak v minulosti bola vykonaná úprava pozemku pre odlišné účely a následne po uplynutí dlhšej doby došlo k umiestneniu veci na pozemok, a to bez toho, aby sa to vyžiadalo akékoľvek úpravy pozemku. Nesúhlasí s tým, že by došlo k obchádzaniu zákona, ak by stavebník umiestnil vec na v minulosti upravený pozemok a neohlásil by ju ako drobnú stavbu. Rozhodujúcou je totiž práve povaha konkrétnej veci, ktorá má byť na pozemok umiestnená. Sťažovateľ si myslí, že nemôže niesť zodpovednosť za konanie iného, nakoľko práva a povinnosti mu môžu vznikáť len na základe jeho právnych úkonov. Vychádza z legálnej definície právneho úkonu uvedenej v ustanovení § 34 Občianskeho zákonníka, kde základným pojmovým znakom právneho úkonu je prejav vôle. V prípade, ak sťažovateľ neprejavil žiadnym spôsobom vôľu, ktorá by smerovala k úprave Pozemku a na tento Objekt výlučne uložil na základe platného právneho titulu a tiež bez toho, aby ho pevne spojil so zemou, nemôže sa jednať o stavbu v zmysle ustanovenia § 43 SZ.». Sťažovateľ nesúhlasí s tým, že by došlo k obchádzaniu zákona, ak by stavebník umiestnil vec na v minulosti upravený pozemok a neohlásil by ju ako drobnú stavbu. Rozhodujúcou je podľa jeho názoru práve povaha konkrétnej veci, ktorá má byť na pozemok umiestnená.

Sťažovateľ podrobnejšie uvádza dôvody, ktorými podľa jeho názoru správne orgány pochybili v konaní o vydanie dodatočného stavebného povolenia a o odstránenie stavby, najmä charakter objektu, otázku preukázania súladu stavby s verejným záujmom a nadobudnutie platnosti územného plánu mesta Žilina až v čase po umiestnení objektu na pozemok, a uvádza: „Objekt na Pozemok umiestnil už v roku 2010 jeho pôvodný vlastník a tento nerušene tri roky užíval. Pokiaľ bol zo strany Mesta Žilina vyzvaný, aby preukázal súlad Objektu s verejným záujmom, tak tento bol zo strany správnych orgánov posudzovaný na základe územného plánu Mesta Žilina, ktorý nadobudol platnosť až potom ako došlo k umiestneniu Objektu na Pozemok. Pritom ani správca Pozemku Urbárska obec,

pozemkové spoločenstvo nesúhlasí s územným plánom Mesta Žilina... Takýto postup zo strany správnych orgánov možno podľa názoru Sťažovateľ považovať za porušenie zákazu retroaktivity.“

Na funkciu rekreačného objektu a jeho charakter sťažovateľ „poukazoval v rámci správneho konania ako aj konania pred všeobecnými súdmi. Správne orgány a ani všeobecné súdy sa však s argumentáciou a námietkami Sťažovateľa nevysporiadali, keď neuviedli také konkrétne skutočnosti, ktoré majú oporu v územnom pláne Mesta Žilina a všeobecne záväzných právnych predpisov. Z tohto dôvodu považuje Sťažovateľ aj Rozsudok NS SR v časti týkajúcej sa súladu Objektu s územným plánom Mesta Žilina za nepreskúmateľný. Podľa názoru Sťažovateľa bolo povinnosťou Najvyššieho súdu SR vysporiadať sa v rámci odôvodnenia Rozsudku NS SR náležite s argumentmi uvedenými v odvolaní zo strany Sťažovateľa.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/37/2016 zo dňa 31.05.2018 porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 20S/159/2015 zo dňa 08.03.2016 porušené bolo.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/37/2016 zo dňa 31.05.2018 a rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 20S/159/2015 zo dňa 08.03.2016 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], štátneho občana SR, advokátovi JUDr. Jánovi Súkeníkovi so sídlom Stred 60/55 Považská Bystrica vo výške 390,50 EUR do 15 dni odo dňa právoplatnosti nálezu.“

6. Sťažovateľ týmto zároveň v súlade s ustanovením § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhol, aby ústavný súd uznesením rozhodol o dočasnom opatrení:

„Vykonateľnosť rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Sžo/61/2016 zo dňa 25.04.2018 (pozn. správne 8 Sžo 37/2016 z 31. mája 2018) odkladá do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Nariaďuje Mestu Žilina ako príslušnému stavebnému úradu zdržať sa výkonu rozhodnutia Mesta Žilina, stavebného úradu, č.s.: 21871/2013-18161/2015-OS-DRA zo dňa 21.04.2015 do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

13. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

14. Podľa § 43 stavebného zákona stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu.

15. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, a to rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 37/2016 z 31. mája 2018 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 20 S 159/2015 z 8. marca 2016. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu a krajského súdu uvedeným v namietaných rozsudkoch. Podľa jeho názoru krajský súd, ako aj najvyšší súd pochybili pri právnom

posúdení veci predovšetkým pri určení, či rekreačný objekt, ktorý bol predmetom sporu, je potrebné považovať za stavbu, ako aj pri posúdení jeho súladu s územným plánom mesta Žilina. Sťažovateľ tvrdí, že všeobecné súdy nesprávne právne posúdili vec a s jeho námietkami sa nevysporiadali. Sťažovateľ považuje rozsudok najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa súladu objektu s územným plánom za nepreskúmateľný.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 20 S 159/2015 z 8. marca 2016 ako súdu prvého stupňa

16. Právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, podľa ktorého môže o ústavných sťažnostiach konať len vtedy, ak o ochrane označených základných práv a slobôd sťažovateľov (porušenie ktorých sa namieta) nerozhoduje iný (všeobecný) súd. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu v konaní o ústavných sťažnostiach predstavuje ústavný príkaz a zaväzuje každú fyzickú a právnickú osobu. Ak teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že o porušení základného práva alebo slobody sťažovateľa je oprávnený rozhodovať iný súd na základe dostupného a účinného právneho prostriedku nápravy v systéme všeobecného súdnictva, ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci.

17. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv a slobôd označeným uznesením krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval ako súd prvého stupňa, ústavný súd zistil existenciu práve takejto situácie, pretože proti jeho rozhodnutiu mal sťažovateľ k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv a slobôd poskytovaný zákonom (odvolanie), ktorý aj využil, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

18. Vzhľadom na to, že na zabezpečenie účinnej ochrany práv údajne porušených rozsudkom krajského súdu mal sťažovateľ k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy, bolo potrebné jeho sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 37/2016 z 31. mája 2018 ako súdu odvolacieho

19. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľ dôjsť

- nesprávnou právnou argumentáciou najvyššieho súdu vo vzťah ku charakteru objektu, ktorého odstránenie bolo sťažovateľovi nariadené, a s tým súvisiacim nesprávnym výkladom § 43 stavebného zákona, týkajúceho sa nutnosti úpravy podkladu, na ktorom je objekt umiestnený,

- tým, že rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený, pretože sa v ňom najvyšší súd nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa súladu objektu s územným plánom mesta Žilina.

20. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku sp. zn. 8 Sžo 37/2016 z 31. mája 2018 k podstate veci uviedol:

«Hlavnou odvolacou námietkou žalobcu bola námietka, že rekreačný objekt nie je stavbou podľa § 43 Stavebného zákona, keďže na účely § 43 zákona sa vyžaduje, aby si vykonanie terénnych úprav vyžiadalo priamo umiestnenie stavby, čo vyplýva z jeho znenia a nepostačuje, aby boli terénne úpravy vykonané v minulosti bez súvisu so stavbou a tieto boli využité pri jej osadení. Uvedená námietka bola v rámci správneho konania hlavnou skutočnosťou pre právne posúdenie veci. Správne orgány oboch stupňov sa danou noetikou náležite zaoberali a túto predmetný objekt vyhodnotili ako stavbu podľa § 43 Stavebného zákona, s právnym názorom ktorým sa v odvolaní napadnutým rozhodnutím stotožnil aj krajský súd.

Najvyšší súd poukazuje na to, že Stavebný zákon v dotknutom ani inom ustanovení bližšie legálne nešpecifikuje, čo treba rozumieť pod slovným spojením „úprava podkladu“. Uvedené možno na účely Stavebného zákona vyložiť tak, že sa jedná o prispôbenie podkladu bez ohľadu na rozsah tak, aby čo najviac funkčne a technicky zodpovedal následnému umiestneniu stavby. Konkrétne môže ísť o zarovnanie, zhutnenie, vyštrkovanie podkladu, spevnenie svahov a podobne, všetko bez ohľadu na rozsah prác.

Z príslušnej fotodokumentácie vyhotovenej v súvislosti s výkonom štátneho stavebného dohľadu z 5. novembra 2013 a zo 17. februára 2015, ako aj zo Znaleckého posudku číslo 3/2015 vypracovaného znalcom [REDACTED] 8. januára 2015, a zadávateľom ktorého bol práve žalobca, vyplýva, že sa jednalo o pozemnú stavbu, ktorej osadenie si vyžiadalo (len) v malej časti úpravu terénu, a to, vychádzajúc z fotodokumentácie, najmä zarovnaním podkladu a navozením kameniva a štrku, s čím bolo následne vystlaté (vyštrkované) lôžko záhradného domčeka. (Znalec konštatoval uloženie podlahy terasy na hranoloch, ktoré sú uložené voľne bez základov na štrkovom podklade a čo sa týka samotného dreveného domčeka, tento je osadený na drevených železničných podvaloch.) Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že k hlavnej úprave podkladu došlo (mohlo/malo dôjsť) v minulosti, teda nie priamo príčinné v súvislosti s výstavbou tohto Rekreačného objektu, nakoľko na účely posúdenia objektu ako stavby podľa § 43 Stavebného zákona je rozhodujúce, že objekt bol umiestnený, resp. osadený, na takom mieste, ktoré bolo (muselo byť) upravené. Bez takejto úpravy by stavebník nemohol objekt osadiť a musel by sám pristúpiť k úprave podkladu. Pokiaľ teda stavebník využil už v minulosti uskutočnenú úpravu podkladu, na ktorý následne umiestnil objekt, jedná sa o stavbu podľa § 43 menovaného zákona. Opačný výklad by znamenal obchádzanie zákona, nakoľko by umožňoval, aby stavebník využil pri umiestnení stavby už skôr upravený podklad a tým sa vyhol povinnosti buď stavbu ohlásiť, alebo iniciovať postup smerujúci k vydaniu stavebného povolenia, čo určite nie je účelom Stavebného zákona. Rekreačný objekt je teda stavebnou konštrukciou postavenou stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu, (podporne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/61/2016 z 25. apríla 2018).

...

Žalobca poukázal tiež na tú skutočnosť, že rekreačný objekt bol na pozemok umiestnený pôvodným vlastníkom pozemku ešte predtým, ako bol schválený predmetný územný plán Mesta Žilina, v čase kedy umiestnenie stavby na uvedenom pozemku nebolo v rozpore s verejným záujmom. Uvedená skutočnosť však v predmetnom konaní nie je relevantná, nakoľko, ako správne uviedol krajský súd, pôvodný stavebník porušil zákon, keď nevyčkal na vydanie príslušného rozhodnutia stavebného úradu. Nečinnosť stavebného úradu ho v žiadnom prípade neoprávňovala na realizáciu stavby bez stavebného či iného

povolenia v zmysle Stavebného zákona. Vzhľadom k tomu, že pri umiestnení stavby došlo k porušeniu zákona, správny orgán prvého stupňa postupoval správne a zákonne, keď v konaní o dodatočnom povolení stavby posudzoval súlad stavby so záväznou časťou platnej územnoplánovacej dokumentácie - Územným plánom mesta Žilina účinným ku dňu rozhodnutia.

K námietke žalobcu, že krajský súd nesprávne vyhodnotil námietku žalobcu, že účel využitia rekreačného objektu, a to uskladnenie rybárskych potrieb predstavuje doplnkovú funkciu pre šport (športový rybolov), najvyšší súd uvádza, že jednak žalovaný správny orgán, ako aj krajský súd sa dostatočne vysporiadali s uvedenou otázkou. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na pojem „rybolov“, ktorým sa rozumie výlučne činnosť spojená s odchytom rýb a nie stavebná činnosť. Správne tiež poukázal na skutočnosť, že ak niekto je či už športovým, alebo rekreačným rybárom, automaticky mu to nezakladá oprávnenie zriadiť si za týmto účelom stavbu. Správne podotkol, že ak by sa prijal záver žalobcu, že vykonávanie športovo - rekreačných aktivít jednotlivcov v tomto území je podmienené a viazané na uskutočnenie stavby, znamenalo by to potom, že každému, kto takéto aktivity vykonáva (napríklad korčuľovanie, bicyklovanie, beh a podobne) malo automaticky prislúchať oprávnenie zriadiť si stavbu skladu za účelom odkladania športových potrieb. Uvedené však cieľom územného plánu nebolo. Žalovaný jasne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom uviedol, a to aj s prihliadnutím na tvrdený účel užívania rekreačného objektu (uskladnenie rybárskych potrieb), prečo nie je možné tento objekt subsumovať pod niektorú zo stanovených funkcií v Územnom pláne Mesta Žilina.

Postup správneho orgánu bol v súlade so zákonom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.»

21. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

22. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

23. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

24. Z citovaných častí odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa námietkami, ktoré boli predmetom odvolania podaného sťažovateľom proti rozsudku krajského súdu a ktoré sú aj obsahom sťažnosti doručenej ústavnému súdu, riadne zaoberal a vysporiadal sa s nimi. Ústavný súd sa s právnym názorom najvyššieho súdu v celom rozsahu stotožňuje.

Ústavný súd konštatuje, že podstata rozsudku najvyššieho súdu spočívala práve v interpretácii § 43 stavebného zákona a jeho aplikácii na zistený skutkový stav. Najvyšší súd sa pomerne podrobne zaoberal dôkazmi predloženými v konaní, právnym posúdením charakteru objektu, výkladom slovného spojenia „úprava podkladu“ a konštatoval, že z hľadiska naplnenia pojmu „stavba“ podľa § 43 stavebného zákona bolo v predmetnej veci rozhodujúce, že objekt bol umiestnený, resp. osadený na takom mieste, ktoré bolo (muselo byť) upravené. Opačný výklad by znamenal obchádzanie zákona, kedy by sa umožnilo stavebníkom na umiestnenie objektu len využiť už v minulosti uskutočnenú úpravu podkladu bez toho, aby takúto stavbu ohlásili, resp. aby požiadali o stavebné povolenie.

Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku týkajúcu sa súladu stavby s územným plánom mesta Žilina a platnosti územného plánu mesta Žilina v čase umiestnenia objektu, ústavný súd nemôže súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že rozsudok najvyššieho súdu je v tejto časti nepreskúmateľný a neodôvodnený. Najvyšší súd konštatoval, že táto námietka nie je relevantná, keďže stavebník porušil zákon, keď nevyčkal pred osadením stavby na vydanie príslušného rozhodnutia stavebného úradu. Vzhľadom na to, že pri umiestnení stavby bol porušený zákon, správny orgán v ďalšom konaní o dodatočnom povolení stavby už posudzoval jej súlad s územným plánom mesta Žilina platným a účinným v čase rozhodovania.

25. V súvislosti s tým napokon ústavný súd poukazuje aj na svoje predchádzajúce rozhodnutie, a to uznesenie sp. zn. I. ÚS 254/2018, v ktorom sa zaoberal skutkovo a právne podobnou vecou a dospel k obdobným právnym záverom.

26. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí. Najvyšší súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu, vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľa a z rozsudku je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri právnom posudzovaní veci. Závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku.

27. Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný napriek tomu, že nespĺňa očakávania účastníka konania.

28. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 37/2016 z 31. mája 2018 ako súdu odvolacieho

29. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže najvyšší súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval relevantné právne normy.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom a tvrdeným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho ju pri predbežnom prerokovaní aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2018